

מי שהפך

אבל חילקא, טרגים וטינני – טמאין בכלל מקומות.

כי חילקה וטרגיס וטינני אי אפשר לעשותם ללא שרייה מוקדמת במים, ולכן הם מקבלים טומאה גם בכפרים,

ועתה מסבירה הגדירה את קושיותה לרוב דimenti:

בשלמא למאן דאמר, אבי לעיל, שהחילקה וטרגיס וטינני הם חילוקה של גרעין חדא לתרתאי, לתלת, ולא רבעה חלקים – מובן שימושם הבי טמאיין בכלל מקום, היה דאתכשור, שהרי הם נישרו במים לצורך חילוקם לחלקים.

אלא למאן דאמר, רב דimenti, שהחילקה היא בונתא [cosaمت], תיקשי: **אםאי טמאיין גרגירוי הcosaמת הטחוניות בכלל מקום? הא לא איתבשור!**

שהריcosaמת נדרשיה גם בלי שרייה במים !

ומתוציאנן: לעולם חילקה היאcosaמת.

זה שצרכין לשירותה במים ומתקבל טומאה, הוא ברגע דמייקלפון, בכosaמת שקיילפו מהגרעינים את קליפתן, שאו ודאי הוכשרו גרעיני הcosaמת בבייתם מים עליהם, דאי לאו דרשא לחו לגרעינים הcosaמת **במייא – לא הווח מיקלפא.**

אםאי קרי ליה לכosaמת "חילקא"? הרاي אין הcosaמת נשברת ומתחלקת, אלא נדרשת !

דשקל חילקייחו, שנוטל את הקליפות ונהיימ הגראעינים חלקים.

מיתיבי לרוב דimenti, דאמר חילקה היא

להלן – דוששין בצדנעה לצורך המועד.

רבי יוסי אומר: דוששי צפורי, חן החמיירו על עצמן שלא יהיו דוששין כל עיקר.

ומבוואר בברייתא שרבי יוסי לא בא להקל, אלא לומר שהאומנים החמיירו על עצמן יותר מה שהתיירו חכמים לעשות הצדנעה, ולא עבדו כלל במועד.

אמר אבוי, מה הם סוג הדששיות המוזכרים בברייתא:

חילקא – שוברין גרעין חיטה חדא לתרתאי.

טרגים – חדא גרעין שוברים לתלת.

טינני – חדא לארבעה.

בי אתה רב דimenti מארץ ישראל לבבל, אמר: חילקה היא בונתא,cosaמת.

מיתיבי לרוב דimenti מהמשנה במסכת מכשירין [פרק ו משנה ב]:

אין אוכלים נתמאים ב"טומאת אוכלים" אלא אם כן "הוכשרו" [נהיו ראויים] לקבל טומאה על ידי בית משקם עליהם.

וקיימה לנו שהסולט, כשהלא בלוו אותה במים, מקבלת טומאה רק אם היא של בני כרכימים, היה ובני כרכימים שורין אותה במים כדי לנוקותה, וקיבלה אז "הקשר" לקבל טומאה.

אך בני כפרים לא מקפידין על הסולט שתהייה נקייה, ואצלם היא אינה מקבלת טומאה, כיון שלא הוכשרה לקבלת טומאה על ידי בית משקם עליה.